

ны има отъ какъ съмъ ги заровилъ въ лозіе то, но не помнѣхъ сега на кое мѣсто, за туй прѣкопавайте лозіето наредъ и ще ги намѣрите.

Слѣдъ смъртътъ на бащѣ си, сыноветъ, съ намѣреніе да намѣрятъ парытъ, прѣкопали лозіето и дваждъ и триждъ, и колкото за пары не намѣрили, но лозіето разработено така дало такъвъ плодъ, щото имъ заплатило и двойно и тройно. — Тогазъ разумѣхъ сыноветъ бащинѣтъ си хытрѣ наукъ и зехъ та, надъ вратникътъ на лозіето написахъ съ едры слова слѣдующето:

*Най-гольмото сѣкровище на чело-
вѣка е прилъжаніето.*

Обуща-та.

Едно сиромашко дѣте пасяло козы, а заплатата му была толкозъ малко щото никога не можало да си купи единъ *цифтъ* обуща; и зима му было, горкото, кога ставало студено.

Веднѣждъ като си пасяло козытъ въ горѣтъ, излѣзва изъ долътъ единъ чело-вѣкъ, отъ тѣхното село, когото и то познавало, че былъ извѣстенъ крадецъ, и много пѣтъ го хващали и стоялъ запрѣтъ.